

Imepiel, l'hora de la veritat

La posició que adopten els responsables de Patrimoni de l'Estat respecte a Imepiel planteja un greu interrogant a la Vall d'Uixó.

Gustau Muñoz

Unes recents declaracions, filtrades a la premsa, del director general del Patrimoni de l'Estat, actual propietari d'Imepiel, han portat una vegada més el neguit a la població de la Vall d'Uixó. En efecte, aquest alt càrrec deixava veure clarament la voluntat de privatització de la primera empresa de la Vall per tal d'acabar amb l'anomalia que suposa la titularitat pública d'una empresa amb pèrdues constants.

A hores d'ara sembla ben possible que una part de l'empresa —la unitat d'adob de pells— que és viable i rendible, perquè s'hi han fet importants inversions, siga venuda a propietaris privats. L'altra part de l'empresa, la més important en nombre de treballadors, tindria un futur més aviat fosc. Si es compleixen els pitjors vaticinis, en consonància a més amb una pràctica no gens inhabitual del govern actual, seria simplement tançada. Els treballadors rebrien una xicoteta indemnització i anirien a augmentar les xifres ja ben preocupants de l'atur.

Ara bé, sembla que les coses no seran tan senzilles. D'una banda, cal esperar posicions de resistència per part dels treballadors, que ja es plantegen actualment un canvi d'actitud en la negociació del proper conveni. Fins ara els treballadors d'Imepiel han acceptat, amb gran sentit de la responsabilitat, des del Pla de Viabilitat signat el 1981, salaris més baixos als vigents en el sector, la reducció constant de la plantilla i, en general, un major esforç laboral, que s'ha traduït en un augment de la productivitat. A canvi, esperaven una actuació

Factoria d'Imepiel a la Vall d'Uixó.

empresarial pública que garantis la supervivència a llarg terme de l'empresa. Si aquesta esperança quedava frustrada, la reacció de la plantilla actual podria ser de major contestació, fet que replantejaria la particular situació actual de conflicte latent.

A grans trets, es pot dir que Imepiel és efectivament un cas molt particular en el sector de la sabata. Aquest sector, com és ben sabut, té un volum d'empresa, com a mitjana, molt inferior al que té avui la fàbrica de Vall d'Uixó (uns 1.500 treballadors). D'altra banda, fa un ús extens de l'economia submergida, que una empresa pública, com és lògic, no es pot permetre. Una empresa tan gran com Imepiel té dificultats per adaptar-se al canvi de les condicions del mercat, ja que depèn de sèries de producció massives. La seua estructura interna no li permet la flexibilitat necessària per fer sabata de moda i de temporada, per exemple. A més, els costos laborals (sobretot per segu-

retat social), com que es mou en un esquema legal, són alts.

En aquestes condicions, hi ha dues possibilitats: fer importants inversions en l'empresa, utilitzar tècniques empresarials innovadores i comercialment agressives, per tal de garantir-ne la continuïtat, i per tal de fer d'Imepiel un exemple d'empresa sabatera «legal», o bé desentendre-se'n i tancar. Però aquesta segona hipòtesi té un altíssim cost social a la vista de la situació general del país i de la Vall d'Uixó en concret. Amb més de 1.200 parats inscrits, que alguns observadors situen en 2.000, aquesta població no podria resistir fàcilment el dur colp d'un increment de l'atur en 1.500 persones més.

Els efectes indirectes —en les empreses subsidiàries, en el comerç, etc— serien molt greus.

Així, socialment no es pot parlar en termes de la segona hipòtesi si no hi ha prèviament un pla de reindustrialització capaç d'aprofitar els recursos i l'experiència laboral d'aquesta població de la Plana Baixa.

En tot cas, seria molt lamentable que per falta d'un model d'actuació empresarial pública eficaç i coherent es pogués interrompre o perdre la tradició sabatera de la Vall d'Uixó.

Les actituds a la Vall són avui d'incertesa i preocupació. Un sector no vol creure que tot pugui acabar de la pitjor manera, atenent antigues promeses. L'altre no vol pecar d'alarmista. I és veritat, l'alarmisme no convé a ningú. No obstant això, un mínim de realisme exigeix demanar un aclariment del futur immediat de l'economia de la Vall, dependent en gran mesura de què passarà amb l'antiga fàbrica Segarra. □

